

Тарас КАБЛАШ

За даними статистики, Біблія є найтиражованішою книгою у світі. З початків друкарства її тираж сягає близько шести мільярдів примірників. Очевидно, що така чисельність пов'язана із фактом, що Біблія є фундаментальною книгою для великих релігій світу. Християнство взяло чи не найактивнішу участь в поширенні Святого Письма по цілому світі. Справді, у кожній християнській сім'ї на книжковій полиці ця книга займає чільне місце. Та це, на жаль, часто тільки на полиці... У цій статті, дорогий читачу, пропонуємо коротенько роздумати над тим, яке місце сьогодні має Святе Письмо у нашому щоденному житті.

Â

Двадцять перше століття, епоха постмодернізму відкривають перед людством величезні можливості для розвитку. Інтелектуальні потуги та розвиток технологій підносять людину до незвіданих висот, переконуючи її у самодостатності. Сучасна ідеологія часто відштовхує людину від пізнання вищої, Божественної істини, а Святе Письмо тоді лише лежить на її полиці, припадаючи порохом. Правду про себе, світ та про Бога така людина так ніколи й не дізнається, хоча десь глибоко в душі відчуває таку потребу. Як наслідок, суспільство переживає часті кризи, які отруюють буття людини у різних її сферах. Молодь переживає кризу усвідомлення та реалізації свого покликання. Причиною цього, зазвичай, є не зовнішні обставини, але внутрішньо-особисті недомагання конкретної людини, котра не розпізнає знаків, якими Бог намагається спрямувати її життя на стежку правди. Не бачачи Божого Промислу, людина своє життя влаштовує задля перспективи швидкого матеріального збагачення. Як наслідок, рано чи пізно вона розчаровується, бо праця не приносить їй очікуваного щастя в житті.

Недаремно сучасну добу часто порівнюють із біблійним образом вавилонської вежі, коли людина уповаючи на власні сили намагається вибудувати вежу свого добробуту. Але ж ми прекрасно знаємо, чим подібне будівництво завершилось у Біблії. Крах, розчарування, замішання мов – це наслідки будівництва свого щастя за свавільним проектом. Сучасний письменник Пауло Коельйо, розуміючи цю проблему, пише: «Маєш звертати увагу на знаки. Бог визначив на світі для кожного з нас шлях, яким ми маємо йти. Достатньо лиш прочитати, що записане для тебе». Еммануїл Кант: «Існування Біблії як книги є найбільшою користю для всіх людей, коли-небудь випробуваною людством. Будь-яка спроба применшити Біблію є злочином проти людства».

Правда та, що на піску обмеженого людського мислення нам не під силу збудувати міцний дім свого щастя. Тому рятунком перед нами постає Книга, в якій Бог промовляє до людини і відкриває їй правду. Про це у Євангелії євангелист Йоан пише: «Коли ви перебуватимете в Моїм слові, спізнаєте правду, і правда вас визволить» (Йо. 8:31-32).

Сьогодні Святе Письмо є шансом для людини, незважаючи на те, що воно написане декілька тисячоліть тому, адже «слово – живе і діяльне» (Євр. 4:12). Це пояснює нам і Катехизм УГКЦ: «Святе Письмо є Слово Боже, звернене до кожної людини, тому воно актуальне в кожний час і в кожному місті».

Святе Письмо є ліком для сучасної зболеної людини, яку терзає розчарування та розпач. Учитель Церкви Іван Золотоустий повчає в одній зі своїх бесід: «Купи собі Святе Письмо, як ліки для душі». Своїм прикладом і словом святі мужі свідчать про незабгненну користь для душі, яку людина отримує від читання Святого Письма, адже воно не є книгою, яка нам розповідає тільки про факти історії, але відкриває перед нами опіку Бога над своїм творінням. Святе Письмо не є довідником чи енциклопедією про Бога, але через його богонатхненні слова Бог промовляє до нас і дозволяє нам пізнати Його як люблячого Отця, Котрий прагне спасти кожного.

Про благодатну силу Слова Божого свідчить і «пророк України» Тарас Шевченко: «Єдина втіха моя тепер – це Євангеліє. Я читаю його безнастанно щодня і щогодини». Ці слова написані Шевченком 1 січня 1850 р. у листі до Варвари Репніної із Оренбурга, де він від 1847 р. відбував заслання із заборобою писати вірші та малювати. Як відомо, десять років на засланні далеко від рідної України були для Шевченка тяжким випробуванням, яке він зумів витримати і не зламатись, але зберегти наснагу до життя. Незважаючи на важкі роки у неволі, Шевченко зберігає відчуття людської гідності та свободи, яка відкривається перед людиною, котра пізнає Божу правду і живе у її світлі. Це повчальний приклад для кожного, хто переживає душевну скруту чи терпіння. Він закликає нас стати «прочанами Святого Письма».

Митрополит Андрей Шептицький повчає вірних, що «читання Святого Письма кожного дня, хоч би на хвилинку, повинно стати звичаєм кожної християнської родини. Те читання повинно стати щоденним кормом людей». В такому разі Святе Письмо не буде припадати порохом на наших книжкових полицях, але стане «щоденним кормом» та дороговказом для кожного з нас. А там, де щаслива, здорова сім'я, в якій плекаються правдиві християнські цінності, – там щасливе ціле суспільство, збудоване на міцному

фундаменті Слова Божого. Красномовним підтвердженням цієї тези є свідчення королеви Англії Вікторії: «Ця Книга дала благоденство всьому народу і зробила його щасливим», а великий Німецький філософ XVIIIст. Емануїл Кант називає злочином проти людства будь-яку спробу применшити значення Святого Письма. На завершення, хочеться процитувати молитовні слова псалмопівця, які підсумовують все попередньо сказане, а саме: «Слово Твоє – світильник перед ногами в мене, світло на моїй стежці» (Пс. 119:105).

Тарас КАБЛАША Святе Письмо... «кімнатна декорація» чи «слово – живе і діяльне»?
//СЛОВО № 3 (55) 2013, с.11-12

А

А